

Elbocsátásakor arról biztosítják, hogy mindig készek vele bármit megbeszélni, *nem hagyják magára*, és ha kell, *bármikor rendelkezésére állnak*. A terapeuta elbocsátásakor érezteti vele, hogy hisz és bízik benne. Frankl egyébként ezzel kapcsolatban *Pestalozziti*, a neves svájci pedagógust idézi: „akit meg akarunk változtatni, azt előbb szeretnünk kell.”

A logoterápia és az AA mozgalom

Tulajdonképpen itt találkozunk a Frankl és munkatársai által ajánlott terápiás módszer a nyugaton már elterjedt és eredményesen működő AA (Anonym Alkoholiker), azaz a gyógyult alkoholisták mentőszolgálatával, amely evangéliumi szellemben, teljes önbédobással és szenvedélyesen küzd azokért, akik szenvedélyüktől szabadulni akarnak.

Az AA csoportok tagjai tulajdonképpen *szenvedélycserében* élnek és az új szenvedély missziójuk motorja. Szendélyesebben mentenek, mint amennyire egykor szenvedélyük rabjai voltak. Talán éppen ez a szenvedélycsere és az ezt követő sorozatos sikerélmény tartós gyógyulásuk egyik titka is.

A hivatásos alkohológusok, pszichiáterek és szakemberek is bizonyára elismerik, hogy már az is elismerésre méltó eredmény ha az egyházak iszákosmentő misszióinak, vagy erre a szolgálatra önmagát odaszentelt lelkészeknek sikerül egy-egy személyt ilyen szenvedélycserére rábírní, természetesen a maguk módján és módszerével: ha meg tudják gyógyíni őket arról, hogy az az élő víz, amelynek Jézus nevezte tanítását, jobb, mint az alkohol. Az egykori alkoholista így – Frankl idézve – köztük megtérésre juthat és új életet kezdhet. Hiszen szenvedélycsere történt úgy, hogy a hitre jutott és meggyógyult ember szenvedélyes szolgálatba kezd egykori ivócimborái között. Ha valaki fuldoklik, nem azt kell néznünk, ki dobja a fuldokló felé a mentőövet, vagy hogy az melyiket ragadja meg, hanem azt, hogy egyáltalában mentjük-e. A szenvedélybetegségek megelőzésének kérdése és a már szenvedélybetegek mentése olyan sürgető feladattá vált, hogy – úgy vélem – azokra is szükség van, akik csak a „mentőkötél” végét tartják, de azt erősen.

„A katekézis nem maradhat független az ökumenikus törekvéstől, hiszen az Egyházban minden hívő, ki-ki a maga hivatásának megfelelő fokon érdekelt abban, hogy része legyen az egységre való törekvésben.”

(II. János Pál pápa: *Cathecesi Tradendae*)

„A katekézis akkor lesz ökumenikus, ha igyekszik felkészíteni a gyermekeket, a fiatalokat és a felnőtteket is a nemkatolikusokkal való érintkezésekre úgy, hogy erősíti bennük a saját katolikus voltuk tudatát és a mások hite iránti tiszteletet.”

(II. János Pál pápa: *Cathecesi Tradendae*)